SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA

XXVII. évfolyam/3. szám

Mikor pihen a Jóisten?

Mottó:

„Mindennek rendelt ideje van” –
a munkának és a pihenésnek is

Istenünk mindenható és végtelenül irgalmas. De azt nem szoktuk hozzátenni, hogy fáradhatatlan. Van-e szüksége Istennek pihenésre, szabadságra?

Azt gondoljuk, inkább arra van szüksége Istenünknek, hogy mi mindig készek legyünk a Vele való kapcsolatra, még nyáron is.

Nyári szabadságunkat sok minden jellemezheti: kikapcsolódás, pihenés, jó társaság, szórakozás, elmélyedés, vagy esetleg csak lazulás, semmittevés.

Számunkra nagyon fontos eleme a nyári pihenésnek, hogy kötetlenül, egymásra sokkal jobban figyelve tudunk jelen lenni egymásnak párunkkal, gyerekeinkkel, barátainkkal – azokkal, akiket szeretünk.

Hisszük, hogy Istenünk is erre a fokozott figyelemre vágyik – talán éppen ezért kapjuk a szabadság óráit, napjait.

Számos embert ismerünk, akinek a nyarához hozzá tartozik egy-egy elmélyült hét: lelkigyakorlat, csend, zarándoklat. És Istenünk bizonyosan örül annak, ha felfedezzük, hogy szükségünk van rá, és neki is szüksége van a velünk való mélyebb kapcsolatra.

Sokaknak a nyár elsősorban a munka fáradalmainak kipihenését jelenti, és van benne egy döntően “hagyjatok békén néhány hétre” elgondolás is. Ha ez nagyobb Istenre figyelést jelent, akkor helyénvaló. Ha pedig nem, akkor Istenünk irgalmának van helye nyáron is.

Nekünk évtizedek óta az intenzív közösségi együttlétek idejét is jelenti a nyár. A táborok nem csak baráti együttlétek, hanem hálaadással teli, Istenre figyelő imádságos idők, amik mély nyomot hagynak bennünk. Idő van az egymásra figyelésre és idő van a feltárulkozásra. Idő van a szemlélődésre és idő van egymás csodálatára. Tudjuk jól, hogy Isten jelenlétét mindenki másban tudja igazán felfedezni: ki a természet gyönyörű harmóniájában, ki a Szentírás igéjében, ki a csöndben, ki a közösségi együttlétben. Egy közösségi tábornak lehet egyfajta “profilja”, de úgy vettük észre, hogy az adja a legtöbbet, ha van benne mindenből egy csipetnyi, hogy min-

denki megtalálja a maga kedvére valót. Egy a fontos: a tábor célja és a tábor vezetője Jézus.

Mindenhatóságára és irgalmára nyáron is számíthatunk, mert fáradhatatlan.

Mi viszont fáradtak vagyunk, és számítunk az Ő idejére: higgyük el, hogy Vele töltött nyarunk után pihentebben és teljesebb emberként térünk haza.

Tóth-Heyn Péter & Kriszta

Tartalom

Mikor pihen a Jóisten? 1

Ida nővér útján – a Jézus Szíve Nővérek Társaságának zarándok útja Magyarországon 3

Bakancskoptató hétvége a Gerecsében 7

Jézus a legjobb barát! (Jézus Szíve gyermektábor) 9

Ministráns biciklis tábor 10

Jézus Szíve családi tábor 12

Bölcsőtől a Primíciáig – 3. rész 14

A Világ Ura fogadóórát tart templomunkban péntekenként 16

Ideje a lebontásnak, és ideje az építésnek (Préd 3,3) 17

Plébániánk hírei, információ 20

Mariann: Az előző lapszámunkban írtam arról, hogy páran a Szent Szív Csoportból Kassán jártunk a Nővérekkel. Annak az útnak a céljáról is beszámoltam, hogyan készültek a Nővérek rendtársaik fogadására, és most már a nagy izgalommal és rengeteg előkészülettel járó esemény után arról kérdezem a Nővéreket, miként is telt ez a rendi zarándoklat. Mivel a Jézus Szíve Nővérek Társaságából mindenki eljött, szerte a világból, aki kora vagy egészségi állapota miatt nem volt ebben korlátozva, valóban a rend zarándoklatáról számolhatunk be.

Mary nővér ötlete volt, hogy legyen egy közös, nagy zarándoklat ide, Magyarországra, ahonnan a rendjük származik. Eredetileg a NEK idejére tervezték az utazást, de akkor még Amerikában minden bizonytalan volt a pandémia miatt. Így most valósult meg ez az elképzelés.

Nővérek: Adrienn nővér gondolata szerint, miután a rendtagok mind családtagok is egyben, nem is igazán vendégségbe jöttek, hanem haza. Ugyanis minden rendházukban otthon érzik magukat, bárhol is legyen az a világon. Egyik otthonukból ellátogattak a másik otthonukba. Kriszta nővér meg is jegyezte, milyen jó, hogy most már ha beszélnek a rendtársakkal, mindenkinek élő képe van az itteni helyszínekről, nem csak fotók vagy monitor mutatja a környezetet. Guadalupe nővér úgy érzi, hogy ezáltal már a házuk sem olyan, mint a találkozó előtt volt. Megtelt 23 nővér életével, jelenlétével, közös reggelikkel, beszélgetésekkel, énekléssel és imádsággal. A terek mást sugároznak vissza, mint korábban.

Mariann: Mi volt a legnagyobb kihívás 23 nővér több, mint egy hetes zarándok útjának megszervezésében?

Nővérek: Óriási feladat volt a társak elszállásolása, étkeztetése, utaztatása, szállások és programok megszervezése. Mindez csapatmunka volt, a mi vezetésünkkel a külföldön élők is bekapcsolódtak a szervezésbe. Érdekes színfolt volt az étkezésekhez a bevásárlás Lidl és Auchan áruházakban, ami sokaknak nagyon tetszett.

Mariann: Hogyan tudnátok összefoglalni ennek a zarándoklatnak a célját?

Nővérek: A zarándoklatnak több kiemelt célja volt. Péterfy Ida nővér a rend alapítója, életével többször tett tanúságot az Isteni gondviselésről és Istennel való kapcsolatáról. A zarándokút végig követte az Ő magyarországi útját. Ida nővér Kassán született, ott keresztelték meg, ott volt elsőáldozó és ott tett örök fogadalmat. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen tanult, ezért szeretett volna Magyarországon maradni, itt tanítani. Aggódott a gyerekek sorsáért, hitéletéért, így kezdett el velük foglalkozni. Budapesten egy gyors- és gépíró iskola volt a hivatalosan bejelentett hely, ahol tananyagokat, imádságokat, szerkesztettek, és mint ennek tanárai, a Mária utca 23 szám alatt éltek. Később az orosz megszállás alatt Ida nővér Székesfehérváron és Gersekaráton kapott menedéket. Ahogy

ezeket a helyszíneket bejártuk, sorra tapasztaltuk az isteni kegyelem áradását.

Az emberek nagylelkűsége nyilvánult meg abban, hogy majdnem mindenhol angol nyelvű misénk volt – meséli Kriszta nővér –, pedig nem volt megbeszélve, nem kértük. Gersekaráton, Kassán, Győrben, Veszprémben. Máriapócson a ma már kilencven év feletti Pásztor Károly atya örömmel fogadott minket és kitartásra buzdított ebben a mai világban. Kapcsolata a Jézus Szíve Nővérek Társaságával nagyon régre nyúlik vissza. Hermina nővérrel kezdtek el levelezni, amikor Kanadában nyomdát üzemeltettek a nővérek, hogy legyen valamilyen bevételük. Onnan küldtek oktatáshoz anyagokat és így épült ki egy hosszú kapcsolat 1953-tól. Alkalmanként ruhát, pénzt is küldtek a nővérek.

Adrienn nővér a vendéglátás mint a szeretet megnyilvánulása kapcsán nagy örömmel és hálával sok-sok szép eseményt idéz fel. A kedvességhez, odafigyeléshez tartozik, hogy Gábor atya meghívta a Nuncius urat ide a főplébániára, a fogadási szentmisére. Most alapvetően nem bemutatkozni jöttek a nővérek, mint annak idején 1996-ben, hanem egy szeretetteli fogadásra. Jó volt látni a nővérek örömét a fogadás alatt, majd később, amikor bekapcsolódtak a magyar táncba is.

Kriszta nővér Ida nővérrel kapcsolatos emlékei is megelevenednek. Ismert a nővérek körében Kassa és Magyarország történelme. Hermina nővér is kassai származású. Mindig mesélte, hogy március 15-ét elsötétítve, függöny mögött, de megünnepelték. Ida nővér mindig azt hangsúlyozta, Isten hogyan gondoskodott az országról, a nővérekről. Elsősorban erről mesélt, nem saját magáról. Nagyon bízott az Istenben és az Ő gondviselésében. 1940-ben tett fogadalmat, és utána a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen tudott tanulni. Mindig a közösség egységére törekedett.

Kriszta nővér foglalta össze a zarándoklat egyik fő eseményét. A Jézus Szíve Nővérek számára, akik eljöttek erre a zarándoklatra, nem csak az volt a cél, hogy megismerjék Magyarországot, a kultúrát, a helyszíneket, ahol Ida nővér élt, hanem hogy megismerjék Ida nővér életének a tanúságtételét az isteni gondviselésről. Ida nővér azt mondta, hogy a rendet nem Ő alapította, hanem Jézus, az Ő isteni gondviselése. Tudjuk, hogy a háború alatt mi zajlott itt az országban és Európában, de Ida nővér mindig azt hangsúlyozta, hogy mennyire figyelt rá a jó Isten. Ida nővér, amikor a hivatásáról mesélt, mindig elmondta, hogy Isten személyesen szereti Őt. És hogy Jézus mondta neki, hogy Te vagy az Egyház, Te személyesen tudsz tenni a gyerekekért. Ida nővér nagyon aggódott értük, hogy ki lesz az, aki tanítja őket, ki fogja továbbadni a hitet. Tehát a rendtársak nem csak a magyar vonatkozás miatt jöttek, hanem Ida nővér szellemi örököseiként is, még jobban megismerni Őt.

Adrienn nővér a novíciátusra visszaemlékezve megemlíti, hogy még a vendéglátásról is tanultak, tanulták a nővérektől, és most a nővérek, akik idejöttek, megtapasztalták ezt. Ez egy kultúrális gazdagság, amely tovább öröklődött a közösségünkben. Ez a szeretet kifejezése. *Guadalupe nővér szerint* a magyar vendéglátásban nem önmagában a vendéglátás fontos, hanem a személy, aki Isten szeretetét közvetíti. Szinte minden kultúrában benne van, hogy gazdagon megvendégeljük a látogatót. Lehet, hogy az étel, az ember kicsit más, de az isteni szeretet, gondoskodás tükröződik bennük. Mexikóban is szeretnek az emberek enni, ez nem volt itt nekem újdonság, de itt minden kicsit lassabb, nyugodtabb. Amerikában kicsit pörgősebb az élet, de itt most nagyon jó volt megtapasztalni, hogy volt idő mindenre, nyugodtan étkeztünk, beszélgettünk. *Adrienn nővér felidézi közben*, hogy Gersekaráton a falu vendégül látta őket,

megtapasztalták a nagylelkűséget, kis sütemény helyett vacsorával várták őket. Gersekaráton Orbán Balázs atya adott szállást Ida nővérnek az orosz megszállás alatt és 1992-ben tudtak újra találkozni. Ezt megelőzően Székesfehérváron kapott Ida nővér menedéket, ezért a Székesegyházat ott is felkerestük. Ida nővér 1949 februárjában hagyta el végleg Magyarországot.

Mariann: A vendéglátás fonala mentén elég sokfelé elkalandoztunk, de most tekintsük át, melyek voltak a zarándoklat állomásai és jeles eseményei.

Nővérek: Első nap Budapesten a pesti oldalt néztük meg. Mary nővér kérése volt, hogy a Szent István Bazilikába mindenképpen menjünk el. Egyrészt az államalapítóra emlékezve, másrészt az ország katolikus gyökere miatt. Másik vágyunk volt, hogy a Mária utcába elmenjünk, ott van egy Jézus Szíve Templom, ami ugyan nem volt nyitva, de egy munkatárs éppen ki tudta nyitni nekünk, hogy együtt imádkozzunk, elcsendesedjünk. A Mária utca 23. szám alatt volt egy kis lakás, ahol a nővérek együtt éltek. Hittanos leckéket dolgoztak ki, nyomtatták, sokszorosították ezeket, itt lakhattak, taníthattak. Az udvarba is sikerült benézni, amiben egy korábbi katekéta segített, aki Judit nővért ismerte. Ez megint egy apró jele volt a megtapasztalt isteni gondviselésnek. Második napon a budai oldal volt a cél, a Mátyás templom, a Halászbástya és volt egy találkozó Erdő Péter bíboros úrral is. Szombaton következett a plébániai fogadás, amiért mindenkinek nagyon hálásak vagyunk. Hétfő délelőtt a Szent Lőrinc Katolikus Iskolába is ellátogattunk, s még aznap elindultunk Kassára. Útközben újabb meglepetés ért minket: Zsófia nővér családjának a falujában vendégül láttak minket.

Kassán Ida nővér nyomdokain járva a Bazilika, a Székesegyház, az Orsolyita templom és a Ferences templom voltak az állomásaink. Kiemelkedő esemény maradt számunkra, hogy ahol Ida nővér fogadalmat tett, ott lehetőségünk nyílt Szentségimádásra és megújíthattuk a fogadalmunkat. A zarándoklat csúcspontja lett az itt töltött két órányi idő!

23-an voltunk együtt, akik megújítottuk a fogadalmunkat. Jártunk Kassa környékén, Alpinkán, amit Ida nővér nagyon kedvelt. Szeretett a természetbe kijárni, sétákat, túrákat tenni. Meglátogattuk a temetőben a szülei sírját, és szinte csodával határos módon a busz indulása előtt végre sikerült Hermina nővér családjának (Jaschkó család) a sírját is megtalálni. Igaz, itt ömlött az eső, de a nővérek kutatása eredménnyel járt. Utána Máriapócsra utaztunk. Ezt követően Budapestet fedeztük fel, kisebb csoportokban tömegközlekedéssel utazva, így ezt is megtapasztalták a rendtársak. A következő nap Győrbe mentünk, ahol Veres András püspök atya fogadott minket, és a Székesegyházban a Könnyező Szűzanya oltáránál volt szentmisénk. A Szemináriumban is tartottak egy fogadást, és megnéztük az Apor Vilmos kiállítást, melyet ezúton is nagyon ajánlunk mindenkinek.

A háború utáni években a nővérek keresték a lehetőséget, hogyan lehet újra találkozni, együtt dolgozni. A Mária utcai lakás is ezt segítette, de volt egy kis lakás Budaörsön is. A háború után már Ráday Ágnes nővér és Nagy Ilona nővér is csatlakoztak Ida nővérhez, Hermina nővérhez és Éva nővérhez. Ida nővér a

Pázmány Péter Katolikus Egyetemen tanított, ott találkoztak vele a későbbi rendtársak. Utunk során Pannonhalmán volt rövid megállónk, ahol egy 11-edikes diák vezetett körbe minket. Aztán Tihany következett, ahol fürödhettünk, és igazi magyar lángost és fagyit kóstolhattunk. A következő állomás Gersekarát volt, majd Székesfehérvárra utaztunk, ahol Spányi Antal püspök atya várt bennünket.

Székesfehérvárral kapcsolatban meséli Adrienn nővér, hogy akik erre a napra készültek, az első nagy megpróbáltatással akkor szembesültek, amikor megpróbálták kimondani a város nevét. De aztán megtanulták. Itt az orosz megszállás alatt kapott Ida nővér szállást. Erről csak annyit tudtunk, hogy egy lépcső alatt bújtatták el, de több lépcső lévén, csak az elbeszélésekből próbáltuk kitalálni, melyik lehetett az. Utolsó állomásunk Veszprém volt, ahol Udvardy György érsek atya látott vendégül minket. Énekeltünk a felújított Székesegyházban, amely más 18 épülettel együtt része a felújítási programnak. Hazafelé az Úrnapi különleges szentmisén Cegléden jártunk, Batta Éva nővér testvérét szerettük volna meglátogatni.

A zarándoklat szerves része volt az utazással töltött idő is. Ida nővér gondolataiból, tanításából válogatott részeket olvastunk fel. Készültünk az egyes állomásokra, felelevenítettük, mi történt ott Ida nővérrel, mi az, ami meghatározó számunkra ma is, mi az, ami segít, ami buzdít. Emellett volt idő imádságra, közös zenélésre, éneklésre. Igazi zarándoklat volt!

A közösen töltött napok után maradt lehetőség elcsendesedni, hálát adni, a szentmisében a Szent Szív Csoport tagokkal közösen ünnepelni.

Nővérek: Nagyon hálásak vagyunk a plébánia közösség minden tagjának az értünk mondott imákért, érdeklődésért, a szeretetteljes fogadás megszervezéséért és az azon való részvételért. Nagyon köszönjük azoknak a segítségét is, akik ételkészítéssel, takarítással vagy éppen párnák kölcsönadásával támogattak minket. A nővéreink érezték a plébánia közösségünk szeretetét!

Mariann: Kedves nővérek! A plébánia közösségünk nevében hálásan köszönöm a beszélgetést! Remélem, hogy ezzel a beszámolóval elősegítettük, hogy még jobban megismerjük a rendetek szellemiségét és kialakulásának körülményeit!

NFM

Bakancskoptató hétvége a Gerecsében

A tavalyi sikeren felbuzdulva idén is úgy döntöttünk, megszólítjuk a plébánia apraja-nagyját, nincs-e kedve bakancsot koptatni. Mint kiderült, bizony többeknek van.

Noha a tavalyi helyszín remek volt, a szépen felújított pusztamaróti Sólyomfészek mellett döntöttünk, ahol évekkel ezelőtt jártunk legutóbb. A különféle plébániai eseményekkel való ütközés miatt végül a pünkösdi hétvégén gyűltünk össze mintegy hetvenen a Gerecsében, hogy jól érezzük magunkat a természetben, élvezzük egymás társaságát, és így is megtapasztaljuk Isten közelségét. Amikor „nullától 100 éves korig" hirdettük meg a jelentkezést, nem hittük, hogy ezt komolyan is veszik majd, pedig a legapróbb talpú valóban alig múlt egy éves, és szépkorú is akadt a lelkes csapatban.

A néhányaknak kissé kalandosra sikerült (értsd: némi eltévedéssel tarkított) pénteki leutazás után megvacsoráztunk, majd tábortűz körüli vidám nótázással folytattuk az együttlétet. Másnap reggel aztán elérkezett az együttlétünk névadó tevékenységének ideje. Kifogástalan időben vágtunk neki a három eltérő hosszúságú és nehézségű túrának: voltak, akik patakozással-bogarászással egybekötött erdei sétára indultak, a többség azonban feljutott a Gerecse-hegyre is. A fáradhatatlan ifjúság délután fát faragott, bunkert épített, rúgta a bőrt vagy karkötőt font, miközben a szüleik egymással társalogva pihegtek. A kisebbeknek diavetítéssel illusztrált esti mesével, a nagyobbaknak újabb tábortűzzel ért véget az élményekben gazdag nap.

Sajnos a nővérek ezúttal nem tudtak velünk tartani, az ünnepi szentmisét azonban maga Gábor atya mondta, aki csak a mi kedvünkért kerekedett fel vasárnap reggel. Ezúton is szeretnénk neki kifejezni hálánkat. A táborzáró ebédig mókás feladatokat felvonultató akadályversenyre került sor, amely során több család alkotott egy-egy csapatot, ezzel is fokozva a jókedvet és erősítve az összetartozás érzését.

Újfent hálatelt szívvel indultunk haza, amiért ismét átélhettük a természetjárás és a közösségi lét örömeit. Terveink szerint jövőre is lesz hasonló megmozdulás. Addig is mindenki koptasson bakancsot családjával, barátaival, szeretteivel!

Tóth Bálint

* * *

Emlékek a Bakancskoptató túráról
– egy nagyszülő szemszögéből….

A hétvége mottója ez volt:

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket; és arra rendeltelek, hogy elmenjetek és gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt." (Jn 15,16)

Idén tavasszal ismét megrendezésre került a plébániai családok számára ez a háromnapos kirándulás Pusztamaróton.

A tavalyihoz hasonlóan, ismét három család vállalta a szervezési feladatokat: a Bajor, Hományi és Tóth család, amit ezúton is köszönünk! A lelkes, pontos, körültekintő szervezés

alapvetően meghatározta a program kimenetelét!

Nagy öröm volt számomra, amikor megpillantottam az email-levelek között ezt a meghívót! Azonnal jelentkeztünk rá, mert feltolultak bennem a tavalyi emlékek!

Így hát újra elkezdtünk készülni erre a pünkösdi hétvégére!

A családok faházakban kaptak szállást, külön-külön mindenki. Szombaton, a reggeli után kirándulni indultunk, három csoportban.

A legbátrabbak mentek a nagy túrára, Tóth Bálint vezetésével, ahol kb húszan voltunk. A kicsit fiatalabb gyerekek a Hományi András vezette közepes túrára mehettek és a legkisebbek, akik az anyukájukhoz még nagyon kötődtek, egy egészen kis kört tettek ebben a gyönyörű napsütésben.

A túráról való hazaérkezés után jólesően megpihentünk. Ki-ki beszélgetett, játszott, vagy éppen gyermekkel foglalatoskodott. Jó volt látni a nyüzsgő gyerekeket a füves területen, akiken cseppet sem látszottak a fáradtság jelei. A felnőttek egymással beszélgettek, a fiatalok fociztak vagy kézműveskedtek, körmönfonást csináltak.

A finom vacsora után, amit egy szaletli alatt költöttünk el, a tábortűzhöz készülődtünk. Jóízűen beszélgettünk, énekeltünk a tűz körül. 10 óra körül nyugovóra tért a tábor…

Másnap, pünkösd vasárnapján korán megvirradt, mert az ébresztőt hét körül fújták… Reggel fél 8-ra megérkezett Pestről Gábor atya, aki külön ezért utazott hozzánk. Ezúton is hálát adunk neki érte! A pünkösdi szentmise reggel nyolc órakor kezdődött. Öröm volt látni a ministránsokat: kicsiket és nagyokat egyaránt, akik együtt szolgáltak az Úr oltáránál.

Öröm volt együtt énekelni a szentmisén! András gitározott, és úgy énekeltük együtt a szebbnél szebb énekeket, mint akik már régóta együtt muzsikálnak!

A szép szentmise után megreggeliztünk és megkezdődött a vetélkedő! A kisorsolt csoportok elindultak a különböző állomásokra, ahol érdekes ügyességi, valamint vicces feladatok vártak a résztvevőkre.

Köszönjük Zsófinak, hogy megszervezte a családi akadályversenyt!

Amikor mindannyian körbejártuk a feladatokat, akkor már éppen ebédidő következett. Jóízűen elfogyasztottuk az ebédet, összepakoltunk és megkezdődött a csendes pakolás.

Élményekkel gazdagodva búcsút vettünk egymástól és a családoktól.

Öröm látni, hogy van folytatása annak a túra sorozatnak, amit korábban még Szabó Bandi indított útjára szintén a plébánián. Annak is örülünk, hogy ilyen sok kisgyermekes család előkereste és felhúzta a bakancsokat!

Hálás szívvel köszönjük a szervezőknek ezt a szép, tartalmas pünkösdi hétvégét!

Szeretettel
Fazekas Klári és Laci

Jézus a legjobb barát!

(Jézus Szíve gyermektábor)

Nyáron sokat kirándulunk, játszunk, úszunk és sok más módon kitöltjük a nyári szabadságot. Azt is eltervezzük, hogy kivel töltjük ezt az időt; családdal, barátokkal, ismerősökkel, sőt idegenekkel, akik szintén keresnek egy kis kikapcsolódást. Most nyáron a Jézus Szíve nővérek vezetésével 47 gyerek és 10 vezető nem KIKAPCSOLÓDÁST keresett, hanem ÖSSZEKAPCSOLÓDÁST Jézussal és egymással. Jézus jött közénk, hogy életet adjon és azt láttuk, hogy köztünk élt. Öröm volt számára időt tölteni a barátaival! Ezért idén a tábor mottója „Jézus a legjobb barát!" volt, és a hét folyamán tapasztaltuk, mit jelent örömmel játszani, énekelni, tábortűz körül táncolni, kézműveskedni, kirándulni, imádkozni, valamint a mindennapi szentmisében szolgálni és örömmel részt venni.

Az egyik kedvenc énekünk kifejezi azt a hálaadó barátságot, amit a gyerekek, a fiatalok és vezetők egyaránt tapasztaltak. Kicsit átírtuk a „Csak Jézusnak szolgálok" kezdetű dalt. Így hangzott: 'Szent N. csoport hálát adjatok…. és a csoport teljes odaadással válaszolta: 'Most és mindörökké, Ámen' Ezt a most és mindörökké kiáltást nagyon fon-

tosnak tartjuk, hogy a Jézussal való barátság most kezdődik és itt a földön már megtapasztaljuk, és reménnyel várjuk az örömteli folytatást örökkön-örökké a mennyben.

Azért is hálásak vagyunk, mert idén sok támogatást kaptunk a kormánytól. A Szent Szív Központ Alapítvány az XVIII. kerületi önkormányzattól kapott támogatást, és a Jézus Szíve Nővérek külön pályázaton keresztül a Miniszterelnökségtől, a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt szervezettől kapott egy elég nagy összeget. Így idén el tudtuk vinni a gyerekeket egy strandra, ahol 3 órán keresztül játszottunk, csúszkáltunk és táncoltunk is a vízben.

Megosztunk a plébánia közösséggel néhány képet, melyek visszaadják ezt az örömteli hangulatot. Isten áldjon és adjon reményt minden családnak és hívőnek a plébánián, „Most és mindörökké. Amen!”

Kriszta nővér

Ministráns biciklis tábor

Hosszas készülődés után július 21-én hétfőn elindultunk. Idén Lakitelek Jurta Tábor volt a szállásunk.

Kecskemétig vonattal utaztunk, utána a tábothelyig bicikliztünk 30 km-t. Ez azért volt izgalmas, mert sokat kellett a tűző napon tekerni és 7 km-t homok borított. Itt csak tolni tudtuk a bringákat, ami a kisebbeknek nagy kihívás volt. A résztvevők életkora 6 és 15 év közé esett , így nem volt egyszerű mindenki számára színes programokat szervezni.

Minden napunk középpontja a szentmise volt, amire Gábor atya osztotta be a szolgálatot.

Felejthetetlen élmény lett az első esti tábortűz, ahol a sok korosztály eléggé hamis férfihangjai gátlás nélkül szólhattak. Ezek után nem volt könnyű másnap felkelni, de a svédasztalos reggeliért megérte…

Kedden Tiszaalpárra tekertünk a Bencés Nővérekhez. Mise után közelebbről is megcsodáltuk a szentély freskóját és Gábor atya

mesélt a képen látható magyar szentekről. Ezután megnéztük az Árpád-kori falut, amit a helyi leletekből rekonstruáltak. Tősfürdőn strandoltunk, ami eléggé retró volt, de legalább nem voltak sokan… Persze ki akarna – rajtunk kívül – esőben strandolni?

Szerdán megnéztük a szállásunk környékét, a Hungarikum Ligetet. Tetszett a Hungarikum Kiállító Ház, a Planetárium, a Magyar Borok Katedrálisa és a lovarda. Felfedeztünk egy játéktermet is, ahol közösen és legálisan kiélhettük játékszenvedélyünket.

A csütörtököt Bugacon töltöttük. Csárdában ebédeltünk, szekereztünk a pusztában, és persze strandoltunk a Körös-toroknál.

Pénteken a változatosság kedvéért ismét strandoltunk a Tiszában. Mivel a sárcsúszda építését külön tábla tiltotta, ezért egymást temettük be. A nagy szerelési kihívás délután váratlanul érkezett: a számzáras lakatot csak tolvaj módszerrel tudtuk kinyitni, ezt követően egymás után hat defektünk volt, így csak késő este értünk vissza a táborba.

Másnap még a hazaúton is aludtunk a vonaton. Nem is csoda: összesen 170 km-t hagytunk magunk mögött az elmúlt hat napban. De megérte!

Benkovics Boldizsár és Botond

Reményik Sándor: Ma gyóntatóm…

Ma gyóntatóm az erdő. Este van,
Sötét lombok közt csillag, reszkető,
Mint mély templomba tévedt gyertyaláng.
Körül az avar: oltárépítő
És szentélytartó oszlopok: a fák.

Az erdőszélről jöttem: bűn honából,
Sütött a vétek izzón, mint a nap,
Jöttem a bánat szelíd ösvényén,
Kezemben reszketett a levett kalap,
E mély homályba, e szent fák tövébe
Teszem le szívemből ma mind a vétket
Tölgykoronákban orgonáz a szél.

És szól az Isten: „Feloldozlak téged."

Jézus Szíve családi tábor

Első alkalommal vehettünk részt a Jézus Szíve Nővérek családos táborában. Felfrissülni, megerősödni és gyógyulni érkeztünk.

Jelen volt bennünk kis félsz az ismeretlentől, valamint az, hogy legkisebb gyermekünk, bő háromévesként, miként fogadja majd el a számára még idegen segítőket. Azonban aggodalmaink alaptalannak bizonyultak, és nem azért, mert legkisebbünk közben megváltozott, hanem mert a nővérek és a segítők áldozatos és szeretetteljes jelenléte ezt megteremtette valamennyi gyermekünk számára. A fiúk korosztályosan bontva valóban csapatot, közösséget, élményt kaptak. A játék mellett napi szentmisét, lelki vezérfonalat. Külön öröm volt, hogy valamennyien újra tudtunk gyónni. Jézus szívének tisztelete számomra igen idegen volt eddig. Személyesen ennek a felfedezésében is növekedtem.

Összegezve: mindenki azért volt jelen, hogy a lehető legtökéletesebben sikerüljön a tábor, 100%-ban ott tudjunk lenni személyként, házaspárként és családként a találkozásokban Istennel, a többi házaspárral, gyermekeinkkel - az előadásokon, beszélgetésekben, imában, megosztásban, szentmisében - ebben a négy napban. Ami külön ajándék, hogy hazatérve is megmaradtak a személyes kapcsolatok.

Köszönjük a Jó Istennek és a Nővéreknek, hogy idén is megtartották ezt az élményekben és lelkiekben gazdagító tábort!

Hományi András

Bölcsőtől a primíciáig - 3. rész

(Wimmerth Béla írása ifjúkoráról)

Lássuk, hogyan kezdődtek, és folytatódtak első plébánosunk iskolai évei!

Munkácson még nem töltötte be 6. életévét, amikor az elemi iskolába felvették. Csendes, jólelkű tanítója volt, s ami fő, szerette a hivatását. Hálásan emlékszik rá vissza: „Neki köszönhetem az alapot, melyre utóbb Pesten tovább építettem és sikert arattam.

Harmadik elemibe jártam, mikor Munkácsról 1885-ben feljöttünk Pestre. Apám a vasútnál helyezkedett el. A Bérkocsi utcában vettünk ki egy szoba-konyhás lakást. Nagy bérház volt 12 lakóval. Érdekes élet folyt benne. Vasárnap délután mindig megjelent egy verklis és forgatta, hajtotta legtöbbször késő estig. A lakók kiültek az ajtó elé, az idősebbek pipázgattak, borozgattak, a fiatalok meg táncoltak. Néha egy pohár bor jutott a verklisnek is, no meg aztán összeszedtek részére két-három forintot. Így ment ez hétről-hétre. Még a lakodalmakat is úgy ülték meg az udvaron, természetesen az összes lakók részvételével. Közben apámat Pestről Aszódra helyezték raktárnoknak. A család leutazott, én itt maradtam a nagynénémnél. Áldott lelkű volt az urával együtt, de szegények, mint a templom egerei. Ez semmit sem változtatott helyzetemen, hiszen mi sem voltunk különbek. A tartást, mivel szüleim nem tudtak értem fizetni, valamivel csak meg kellett hálálnom. Az ebédet vittem mindig a Keleti pályaudvarba, hol nagybátyám – az egyszerűség kedvéért ezután mindig így említem a nagynéném urát – lámpakezelő volt. Az utam a Teleki téren át vezetett. Teleki tér! Mi volt ez abban az időben! Néptelen terület, melyen két kocsma állt, de lakóház egy sem. A kocsmák zsúfoltak voltak mindig nem kívánatos elemekkel. Állandó civakodás, veszekedés volt napirenden, sőt nem egyszer gyilkosság is. Estefelé fegyver nélkül nem volt tanácsos a Teleki téren áthaladni. És nekem mindig itt kellett mennem, igaz, hogy nappal – de ilyenkor is siettem, ahogy tudtam. Egy alkalommal, mikor az ebédet vittem, láttam, hogy egy csomó kutya marakodik egymással. Mikor közelebb értem hozzájuk, majdnem elájultam ijedtemben. A kutyák egy hullát kapartak ki a földből és annak a lábát marcangolták. Ijedtemben kiejtettem a kosarat a kezemből és bizony a leves mind kifolyt a földre. Sietve kaptam fel a kosarat és igyekeztem minél messzebb kerülni a marakodó kutyáktól. No, de mi lesz most? Hogy ki fogok kapni a nagybátyámtól a kiöntött leves miatt! Remegve emeltem ki az első üres sajkát. Hát te mit csináltál? Mi lett a levessel? Szepegve mondtam el, hogy mi történt velem útközben. Nagybátyám a fejét csóválta és verés helyett megölelt, megcsókolt. Ezt a nem várt fordulatot a mákostésztának köszönhettem, melyet nagybátyám nagyon szeretett, és ez megmaradt a másik sajkában. Többet nem szabad a Teleki téren átmenned, kerüld el! Én várok az ebédre. Aznap este, mikor hazajött, mondta: “Átmentem a Teleki téren, meg akartam győződni róla, Béla igazat mondott-e? Hát igen, igazat mondott. Akkor már sokan állták körül a rendőröket, kik a kiásott hulla mellett a jelenlevőket faggatták, ismerik-e a szerencsétlent, gyanakszanak-e valakire; voltak-e ellenségei? Bizony ilyen volt 1885-ben a térnek a közbiztonsága! Az egyhangú élet tovább folyt. Az iskolám elég messze volt, de sohasem késtem el. Tanítóm meg is dicsért érte: Munkácson hogy hívták a tanítódat? – kérdezte egyszer. Bizony nem jutott eszembe, hogy hívták.

Budapest, VIII. kerület
Forrás: Fortepan

Nagyban készültünk a vizsgákra. Tornabemutató volt az ünnepély fénypontja. Szegény nagynéném sokat törte a fejét, hogyan öltöztessen fel, mikor csak egy ruhám volt, azt is az édesanyám varrta. Hát bizony nem volt “divatos”. Az ünnepélyen pedig ott lesznek a szülők is, hogy néznek majd rám, az ütött kopott kisfiúra! Végre is egy hímzett csipkés gallért kötött a nyakamba. Milyen büszke lettem, mintha a legdivatosabb ruhában parádéztam volna. A vizsgán nem vallottam szégyent. Láttam a tanító arcán a megelégedettséget. A tornavizsgán az első sorban végeztem a gyakorlatokat. Ezután jött az egész ünnepély fénypontja - a díjak kiosztása. Feszült figyelem. A szülők mind reménykednek. Az igazgató olvassa: A III. osztályban kiváló szorgalmáért, előmeneteléért, viselkedéséért az első díjat: egy körmöci aranyat Wimmerth Béla kapta. Nem hittem a fülemnek. Az igazgatónak rám kellett szólnia, hogy a pódiumhoz menjek. Nagyon megdicsért és átnyújtotta az aranyat. A szülők nagyot néztek, hát ez a szürke, kopott kis veréb az osztály első tanulója! Én pedig alig tudtam visszamenni a helyemre. Azt hiszem, ha akkor felelnem kellett volna valami kérdésre, hát csak makogni tudtam volna. Otthon aztán a csókok özöne fogadott. Nem győzték nézni az aranyat, s simogatni az arcomat.

Vizsga után hazamentem Aszódra. Édesanyám sírva fogadott, apám bizony elég közömbösen, a kitüntetést azonban ő is örömmel vette tudomásul. A kéthavi vakáció hamar elrepült. A szabad levegő jót tett az egészségemnek. Szükségem is volt rá a teljesen zárt pesti élet miatt. Nagyon cingár, vékony kis legényke voltam. Nagynéném örömmel fogadott, mert remélte, hogy az ő két, nem valami lángész fiacskáiba is öntök egy kis buzgalmat.

Ez év minden jelentősebb esemény nélkül telt el. Az osztályban ismét én voltam az első és ismét megkaptam az elsőnek járó kitüntetést, mely most nem körmöci arany volt, hanem egy takarékkönyv 10 forint betéttel. Búcsúzáskor nagyon szépen megköszöntem nagynénémnek soha meg nem hálálható jóságát és ígértem, ha módomban lesz, viszonozni fogom. A búcsú nagyon érzékeny volt, hiszen már egészen a szívükhöz nőttem, és mindig iparkodtam segítségükre lenni, már ahogyan egy ilyen kis legénykétől kitellett.”

Sz.M.

A Világ Ura fogadóórát tart templomunkban péntekenként

Templomunkban minden pénteken egész napos szentségimádás van. Hálát adunk ezért elsősorban az Úr Jézusnak, Aki köztünk van az Oltáriszentségben, ma is leszáll a Mennyből, jelenvalóvá lesz a kenyérben és a borban a szentmisén, közöttünk marad az Oltáriszentségben.

Köszönjük papjainknak is, hiszen az ő szolgálatuk, szavuk által lesz jelen Jézus az Oltáriszentségben.

Köszönjük azoknak a híveknek is, akik péntekenként feliratkoznak, és vállalják a szentségőrzést, hiszen az ő szolgálatuk által lehet biztonságosan nyitva a templom, hogy oda bárki bejöhessen imádkozni. Kérjük továbbra is, hogy aki tud vállalni egy órát, iratkozzon fel! Köszönjük szépen!

Néhány gondolat buzdításként Vianney Szent Jánostól:

Jézus Krisztus módot talált rá, hogy felmenjen a mennybe és ugyanakkor itt maradjon a földön. Megalapította az imádásra méltó Eucharisztia szentségét, hogy velünk maradhasson és táplálhassa lelkünket; hogy vigasztalhasson és társunk lehessen.

„A Jóisten – mondta az arsi plébános – megadta nekem a nagy kegyelmet, hogy semmit sem kaptam, amire támaszkodhatnék: sem tehetséget, sem bölcsességet, sem tudást, sem erőt, sem erényt. Ha megkísért a kétségbeesés, egyetlen menedékem van: a tabernákulum elé vetem magam, mint kiskutya a gazdája lábához."

Boldogabbak vagyunk azoknál, akik Jézus földi élete idején éltek, amikor csak egy helyen tartózkodott, hiszen ma a világ minden pontján megtalálhatjuk az Oltáriszentségben.

Szent Elek anyja a saját fiára ismert annak a koldusnak élettelen testében, aki harminc évig a palotája lépcsői alatt élt. „Ó mily későn ismertelek fel!" – zokogott. A lélek az élet elmúltával látja meg azt, akit az Eucharisztiában birtokolt…

Ha Urunk látja, hogy tiszta lelkek jönnek meglátogatni őt az Oltáriszentségben, rájuk mosolyog. Azzal az egyszerűséggel jönnek, ami oly kedves előtte.

Az Oltáriszentség előtt időzve nyissuk ki a szívünket; jó Istenünk is kinyitja az övét. Hozzá megyünk, ő pedig hozzánk; az egyik, hogy kérjen, a másik, hogy befogadjon. Olyan lesz ez, mint az egymás felé áramló lehelet.

Ha éjjel felébredsz, gondolatban járulj hamar a tabernákulum elé, és mondd: „Íme, Uram, eljöttem, hogy imádjalak, dicsőítselek, hálát adjak, szeresselek, és veled legyek az angyalokkal együtt."

Mily kedves az Eucharisztiában jelen lévő Urunknak az a röpke negyedóra, amit haszontalan elfoglaltságainktól lopunk el, hogy imádkozzunk, hogy meglátogassuk és vigasztaljuk őt!

Sokszor gondolok arra, hogy amikor az Oltáriszentségben imádjuk Urunkat, mindent megkapunk, amit kívánunk, ha nagyon élő hittel és nagyon tiszta szívvel kérjük.

Kiss Attila

Ideje a lebontásnak, és ideje az építésnek (Préd 3,3)

Az építés ideje 2021 tavaszán jött el számomra a Plébániánkon, amikor elkezdődött az új közösségi ház építése.

Egy kicsit azt remélem, hogy most pedig a végéhez közeledik ez az idő, hiszen a rendelkezésre álló kapott és saját forrásokat fölhasználtuk, eljött a számvetés ideje. Föl kell tenni a bibliai kérdést: mi haszna van az embernek a fáradságából? (Préd 3,9)

A Bibliában ez egy szónoki kérdés, a szentíró üzenete valójában az, hogy semmi. Azért egy kicsit mégis remélem, hogy az Újszövetség érvényesen egészíti ki ezt a tanítást: ha mindazt, amit építettünk, Isten dicsőségére sikerül fordítani, akkor talán valódi hasznunk lesz belőle mindannyiunknak, kezdve mindazokkal, akik az építkezés anyagi alapját megteremtették, mindazoknak, akik kivitelezték, és egész közösségünknek.

A Közösségi Ház beázása

A Közösségi Ház egészéről ebben a mostani számadásban már nem emlékeznék meg, hiszen nagyjából elkészült, de az idei nyár frusztráló meglepetése volt, hogy a júniusi vihar után beszakadt a nagytermünk teteje, és egész nyáron ott tátongott az álmennyezet lyukasan, ill. papírral befödve. Szerencsére ennek az állapotnak lassan vége: a pótlás megtörtént, amikor ezt a szöveget írom, akkor már csak az utómunkálatok zajlanak.

Megnyugtató, hogy az augusztusi vihart, ami hasonló volt a júniusihoz, már bírta az épület a nyáron pótlólag beépített új esőlefolyóval. Isten adja, hogy ezzel tényleg véget érjen ez az építkezés!

Talán egy plébániai újságban fontos rögzíteni a tényt, hogy a javítások és a pótmunka nem került a plébániának pénzbe, csak pluszmunkába és bosszúságba.

A Közösségi Ház terasza

Azért valódi öröm is ért bennünket a Közösségi Ház kapcsán. Az idén nyáron készült el az Önkormányzat jelentős támogatásával, kisebb részben önerőből a közösségi házunk új terasza, amely a nagytermet jó idő esetén hasznosan egészíti ki.

Ezzel kapcsolatban még egy tervünk maradt: egy esővédő pergolát is szeretnénk ráépíteni, de ez majd a jövő év gondja lesz. Most egyelőre örüljünk annak, hogy ez a terasz elkészült, és növeli azt a közösségi teret, ahol zsíroskenyerezés vagy más közösségi programok kapcsán élni tudunk az új Közösségi Ház előnyeivel.

A régi Kultúrház felújítása

Csak a teljesség kedvéért sorolom föl az építkezések között a régi kultúrház óvodai részének a fölújítását, amit mindenki láthat a Wlassics Gyula utcán.

Ez már sajnos nem plébániai beruházás, de erősen érint bennünket, hiszen évtizedekig itt folyt a Plébánia közösségi élete, most pedig a felújítás során levették a *„Katolikus*

közösségek otthona" büszke föliratot, és valóban ez az új realitás.

Mi történik most arrafelé? Az első egy tulajdonosváltás. Az elmúlt évtizedek folyamatos kudarcai megmutatták, hogy plébániánknak sajnos nincs esélye arra, hogy – a Wimmerth Béla alapító plébános által – a plébániának épített régi kultúrházat visszaszerezze.

Amit az egyház végül is tartósan elért, az az, hogy megnyílt ott a Liliomkert Katolikus Óvoda, és az idei évben ha nem is a plébánia, de legalább az óvodát fönntartó Főegyházmegye tulajdonosként megkapta az óvoda épületrészét is.

Ebben egyrészt a kormányzatnak van szerepe, amely az egyházi oktatási intézmények állami épületeit törvénymódosítással visszaadta az egyházaknak, másrészt polgármester úr érdemeiről is beszélnék, hiszen nyitottan fogadta ezt a törvényi változást: elfogadta, hogy nem jelent valódi vagyonvesztést az önkormányzatnak az, hogy egy egyházi oktatási intézmény épülete, amelybe a kerület gyermekei járnak, és amely teljes fölújításra szorul, kikerül az önkormányzat vagyoni köréből.

Ez a tulajdonosi változás tette lehetővé a most zajló nagy felújítást, amely a Főegyházmegye vállalkozása.

Azért *két szépséghibáról* emlékezzünk meg. Az egyik, hogy az épületnek csak a fele, tehát amit az óvoda használ, került egyházi tulajdonba. A másik fele, ahol a Bókay iskola tornaterme működik, továbbra is állami tulajdon.

Igazából továbbra is egy eléggé rendezetlen helyzetű épületrész, hiszen nagyon messze van attól, hogy a modern tornatermi körülményeknek eleget tegyen – nem is annak épült. Ilyen módon a felújítás továbbra is várat magára.

Másik szépséghiba, hogy a földszint megszűnik katolikus közösségek otthona lenni, hiszen az óvoda különböző hosszú távú terveket formál rá, egyelőre források nélkül. Úgy vélem, hogy az új közösségi házra tekintettel a régi közösségi házunk most már nem feltétlenül szükséges. Az a kiegészítő szerep, amit az elmúlt plébániai évben talán kétszer betöltött, nem indokolja az épület folyamatos költségeinek a viselését.

Fontosnak tartom, hogy mindazokat az ingóságokat, amelyek valódi értéket jelentenek a kultúrházban, áthozzuk a Plébániára és továbbra is használjuk és őrizzük. Ezzel kapcsolatban majd ősszel közmunkákat fogok hirdetni, amiben a testvérek segítségére is számítok.

A garázsok fölújítása

A régi kultúrházból azért tudjuk áthozni a plébániára az ingóságokat, mert fölújítottuk a garázsokat, és így most van raktárkapacitásunk.

Amikor a plébániára kerültem 2020-ban, kíváncsi örömmel fogadtam, hogy van nyolc garázsunk. Sajnos gyorsan meggyőztek arról, hogy ebből a nyolcból az a kettő használható, ami most is megvan. A többi, a régi garázsok, folyamatosan beáztak, talán a tavalyi országos aszálytól eltekintve, építészeink közös véleménye szerint az összedőlés fenyegette őket, és a felújítást az alapoktól kellett kezdeni.

Ezt tettük. Tavasszal kirámoltuk, majd lebontottuk a régi épületeket, csak az alap maradt, és részben az a hátsó fal, amely most is az iskolától elválasztó kerítés. Utána az alapra egy új réteg betont húztunk, majd a most látható konténergarázsokat rakattuk össze. A kisbusz és az autók időközben elfogytak, most csak nekem és káplán úrnak van egy-egy saját személyautónk, azoknak a megmaradt garázsépület elég, a konténergarázsok valójában raktárak lesznek.

Energetikai befektetések

Az építkezések azért nem álltak le az új közösségi háznál, mert sikerült eladnunk a plébánia Rezeda utcai ingatlanát, amelyet 50 százalékban birtokoltunk, és amelynek árát részben a Közösségi Ház berendezésére fordítottuk, részben ebből jött ki az önerő a teraszná, és ebből építettük át a garázsokat.

Természetesen a Rezeda utcai telek ennél sokkal többet ért, még résztulajdonként is.

Bár van nyomasztóbb gond annál is, hogy mire költsük a pénzünket, azért ez sem egyszerű kérdés, különösen, hogyha egyszeri bevétel elköltéséről van szó, amelynek nyilvánvalóan nem lesz utánpótlása, hiszen az ingatlant eladtuk. Simán bankszámlán tartani véleményem szerint nem lett volna felelős gazdálkodás.

Az infláció és a banki kezelési költségek egész egyszerűen megeszik a bankban levő megtakarításokat. Talán érdemes megemlítenem, hogy Plébániánk könyvelésében ebben a pillanatban egészen pontosan 14 forint kamatbevétel szerepel. Nyilván ezt azért lehetne fokozni valamilyen lekötéssel, de érdemben nemigen.

Talán idegen is egy plébánia működésétől a sok milliós bankszámla, bár azért azt hangsúlyozom, hogy amikor százmilliós értékű ingatlanaink vannak, akkor azért azok felújítására is kell tartalékolni.

Most azonban arra jutottam, hogy az energiaár-robbanásra tekintettel is, a telek vételárának az energetikai befektetése a legjobb megoldás. *Három irányban indultunk el.* Egyrészt a Plébánia és a Közösségi Ház fűtését és hűtését idéntől új légkondicionáló berendezésekkel oldjuk meg, ami kiváltja a gázszámlát. Másrészt vettünk 54 napelemet a plébániai áramszámla kiváltása érdekében és 30 napelemet a templomi áramszámla kiváltása érdekében. Ilyen módon reményeim szerint sok évre hatékony rezsicsökkentést hajtottunk végre, és ez talán a legokosabb módja az egyszeri bevétel felhasználásának.

Új idők

A felsorolt beruházások valóban azt jelentik, hogy kiköltekeztünk. Új építkezésekre mostantól jó darabig nem futja, hacsak nem sikerül jelentősebb pályázati bevételekhez jutnunk, így eljött a normál napi gazdálkodás ideje, ahol cél a napi bevételek és a napi kiadások egyensúlyának a megteremtése.

Ebben most már a testvérek segítségét fogom kérni, hiszen ténylegesen meg kell valósítanunk a 20%-os infláció viszonyai között is a pénzügyi egyensúlyt. Gondoljanak ránk a testvérek: tényleg Isten dicsősége az, amit ezen a plébánián közösen szolgálni próbálunk.

Gábor atya

---

* *

A Lőrinci Zenés Esték következő alkalmai

09.17. 17:00
Gulyás Vonósnégyes koncertje

10.14. 18:00
Katona Tibor kórusa szolgál
a Főplébánia Nagykórusával együtt

11.11. 18:00 órai mise után
a Pest-Buda Vonósnégyes koncertje

* *

SZENTMISÉK RENDJE

Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia templom	
Vasárnap	**7:00, 9:00, 10:30, 18:00**
Hétfő	7:30
Kedd	7:30, 18:00
Szerda	18:00
Csütörtök	7:30, 18:00
Péntek	7:30, 20:00
Szombat	7:30, 18:00 (előesti)

Szent Lőrinc Kápolna	
Szerda	7:30

Szent József Kápolna	
Szombat	16:30

Gyóntatás rendje a Főplébánián	
Vasárnap	**18:00 - 19:00**
Kedd	17:30 - 18:00
Szerda	17:30 - 18:00
Fenti időpontokon kívül előzetes megbeszélés szerint.	

telefon/fax: 1/290-3036
e-mail: pszlorincfoplebania@gmail.com
honlap: pestszentlorinc.plebania.hu
számlaszám: OTP Bank 11718000-20010063

Nagykórus szolgálatai	
09.16.	18:00 - Gergő atya búcsúmiséjén
09.24.	18:00
10.08.	10:30
11.01.	18:00 - Mindenszentek
11.26.	18:00
12.17.	18:00
12.25.	10:30 - ünnepi zenekaros mise
12.31.	18:00

Gyermekkórus szolgálatai
9:00 órai szentmiséken, ha az nem gitáros

Gitáros kórusok szolgálatai
- Minden hónap 3. vasárnapja 9:00 Luigival: 09.07., 10.15., 11.19., 12.17.
- Minden 2. hónap 1. vasárnapja 18:00 a Délifivel: 10.01., 12.03.
- 10.08. 18:00 Barna Adriennék szervezésében, majd mise után dicsőítő-közbenjáró alkalom
- 12.02. 18:00 a hitoktatók szervezésében a Mikulás érkezése kapcsán

IRODAI SZOLGÁLAT A FŐPLÉBÁNIÁN	
Hétfő, kedd, péntek	9:00 - 12:00
Szerda, csütörtök	15:00 - 18:00

Felelős kiadó:
Budapest-Pestszentlőrinci
Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Dr. Harmai Gábor plébános

Munkatársak:
Szerkesztő: Ledneczki Ági
Korrektor: Fierer Zsuzsa
Tördelő: Koppányi Viola
Szilárdi Ferencné, Nagyné Ficza Mariann
Következő lapzárta: 2023. november 5.